

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 002487 10 Кж 6
Бања Лука, 8.11.2010. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених Д. П. и М. М., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став (1) Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући по жалбама браниоца оптуженог Д. П., адвоката В. Р. из Б. Л. и оптуженог М. М., изјављеним против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број: 11 0 К 002487 10 К од 29.10.2010. године, у сједници вијећа одржаној дана 8.11.2010. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбијају се као неосноване, жалба браниоца оптуженог Д. П. и оптуженог М. М., изјављене против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број: 11 0 К 0002487 10 К од 29.10.2010. године.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Бањој Луци број: 11 0 К 002487 10 К од 29.10.2010. године, а након изрицања првостепене пресуде, против оптужених Д. П. и М. М. продужен је притвор који по том рјешењу може трајати до упућивања оптужених на издржавање казне затвора, а најдуже још 9 (девет) мјесеци. Притвор је продужен по основу одредбе члана 197. став (1) тачка г) Закона о кривичном поступку – Пречишћени текст.

Против овог рјешења жалбе су благовремено изјавили бранилац оптуженог Д. П., који рјешење побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи, побијано рјешење преиначи и притвор против оптуженог укине и нареди његово пуштање на слободу или пак да се жалба уважи, побијано рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и оптужени М. М., који не наводи жалбене основе, а из садржаја жалбе произилази да се рјешење побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да му се укине притвор.

У образложењу жалбе браниоца оптуженог Д. П. истиче се да не стоји закључак из побијаног рјешења да су оптужени неспорно починили кривично дјело које им се ставља на терет јер то по ставу жалбе није доказано сљедом чега не постоји ни основана сумња да је жалилац – Д. П. извршио предметно кривично дјело. Жалба даље сматра да је погрешно примјењен основ за

продужење притвора, односно члан 197. став (1) тачку г) ЗКП, да првостепени суд није ни могао продужити притвор јер је изрекао казну затвора од 8 (осам) година и коначно првостепени суд није дао одговор нити образложио уопште могућност наступања пријетње по нарушавање јавног реда.

Оптужени М. М. у својој жалби истиче да је раније правоснажно осуђен на 15 (петнаест) година затвора, позивајући се на право обједињења казни гдје максимална казна не може прећи 15 година затвора па стога сматра да нема основа за његово даље задржавање у притвору.

Испитујући побијано рјешење у дијелу који се жалбама побија а у смислу одредбе члана 320. Закона о кривичном поступку – Пречишћени текст („Службени гласник Републике Српске“, број 100/09 – у даљем тексту: ЗКП), овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Нема мјеста приговору жалбе браниоца оптуженог Д. П. о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка коју ова жалба види у недостатку разлога о одлучним чињеницама, као и приговорима жалбе оптуженог М. М. Исто тако неосновани су приговори жалбе браниоца оптуженог Д. П. у вези са постојањем основане сумње о почињењу кривичног дјела, за које се против оптуженог води истрага и посебног разлога за притвор. Насупрот таквим жалбеним приговорима, овај суд налази да су у побијаном рјешењу садржани потпуни и јасни разлози о свим одлучним чињеницама, који су у довољној мјери конкретизовани, те указује да се на приговорима којима се оспорава валидност датих разлога о одлучним чињеницама не може успоставити наведена битна повреда одредаба кривичног поступка, али су ти приговори од значаја за испитивање побијаног рјешења у вези са жалбеним основом погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Наиме, приликом одлучивања о продужењу притвора након изрицања пресуде на казну затвора суд се ограничава искључиво на то да ли и даље постоје законски разлози за продужење притвора из члана 197. став (1) тачка а), в) и г) ЗКП. Дакле, уколико суд утврди да постоје законски разлози за продужење или одређивање притвора доноси се посебно рјешење, па је првостепени суд правилно поступио када је у побијаном рјешењу утврдио да и даље стоји разлог за продужење притвора из члана 197. став (1) тачка г) ЗКП.

Нису основани приговори жалби којима се оспорава правилност закључка садржаног у побијаном рјешењу о неопходности продужења притвора из наведеног разлога. Ово ради тога што образложење побијаног рјешења садржи детаљне разлоге за успостављени притворски основ, које овај суд у цјелости прихвата као ваљане, засноване на правилној оцјени свих чињеница и околности. И овај суд налази да из начина извршења и посљедица кривичног дјела, за које се против оптужених води кривични поступак, произилази закључак о постојању разлога за примјену мјере притвора по успостављеном притворском разлогу. Оправдан је закључак побијаног рјешења да се околности под којима је кривично дјело извршено могу окарактерисати ванредним. У питању је кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва које, поред општих услова у виду законом запријеђене казне (казна затвора од 10 година или тежа казна), има и посебну тежину обзиром на посљедицу у виду

смрти три лица и околности под којима је кривично дјело извршено. За постојање овог притворског разлога диспозиција конкретне законске одредбе не прописује нарушавање јавног реда већ стварна пријетња нарушавању јавног реда. Све побројане околности и по оцјени овог суда указују на висок степен друштвене опасности дјела и извршиоца и представљају ванредне околности које би у случају пуштања оптужених на слободу за резултат имале стварну пријетњу нарушавања јавног реда. Тиме се стичу сви разлози за продужење притвора по овом притворском основу, па је првостепени суд правилно поступио када је оптуженима продужио притвор по овом притворском основу.

Из свих наведених разлога, жалбе, браниоца оптуженог Д. П. и оптуженог М. М. нису основане, па је ваљало те жалбе одбити и одлучити као у изреци овог рјешења на основу члана 336. став (3) ЗКП.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић